

Міністерство освіти і науки України
Тернопільський національний економічний університет
Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота

з
аналітичної економіки
на тему:

*«Аналіз міграційної політики країн ЄС та
США: досягнення та прорахунки.»*

Студента групи ЕАм – 11
Лукащука Валентина
Науковий керівник:

(посада, вчене звання, науковий ступінь, прізвище
та ініціали)

Національна
шкала _____
Кількість _____ балів

Оцінка
ECTS _____

Тернопіль – 2023 р.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ПРАВОВА ОСНОВА МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ.....	4
1.1. Теоретичні підходи та інституційне забезпечення реалізації міграційної політики	4
1.2. Аналіз міграційної політики ЄС і криза мультикультуралізму.....	6
РОЗДІЛ 2. МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД. 10	
2.1. Аналіз міграційної політики США і жорсткість регулювання	12
2.2. Перспективи та напрями використання зарубіжного досвіду у вітчизняній міграційній політиці	17
РОЗДІЛ 3. МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ. ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ БОДОЛАННЯ.....	21
3.1. Аналіз міграційної політики України.....	21
3.2. Перспективи змін міграційної політики України	23
ВИСНОВОК	25
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	27

ВСТУП

Актуальність роботи. В умовах глобалізації зростання трудової міграції перерозподіляє робочу силу між країнами, що суттєво впливає на ситуацію на ринку праці кожної з них. Міграція відіграла центральну роль у розвитку суспільства в історії існування людства.

Сьогодні вона досягла великих масштабів на всіх континентах і в усіх верствах і є основним рушієм соціальних та економічних змін у 21 столітті. Курс аналізує питання міграції в ЄС та Україні, оцінює імміграційне законодавство та дає рекомендації щодо вдосконалення імміграційного законодавства.

Завданнями, які поставлені в роботі, є:

- Аналіз міграції в контексті теоретичних та практичних її аспектів;
- Оцінка міграційних проблем країн ЄС;
- Аналіз проблем мультикультуралізму на прикладі країн Старої Європи;
- Оцінка проблем, пов'язаних із міграцією із України;
- Аналіз міграційного законодавства тощо.

Об'єктом дослідження є міграція населення, а предметом – напрямки та механізми міграційної політики.

Предмет роботи: міграційна політика ЄС та США

Структура роботи : робота складається із вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ПРАВОВА ОСНОВА МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

1.1. Теоретичні підходи та інституційне забезпечення реалізації міграційної політики

Міграція населення (лат. *Migratio* — переселення) — це механічне переміщення людей у межах певної території з постійними змінами, з більш-менш тривалим або періодичним поверненням до неї. Сучасний світ, 1999). Міграція населення – це складний соціальний процес, який зачіпає всі сторони соціально-економічного життя людини. Людей, які переїжджають, називають іммігрантами. Люди, які переїжджають через кордон, є іммігрантами, а люди, які переїжджають у межах країни, є емігрантами.

Різниця між кількістю іммігрантів і кількістю емігрантів - сальдо імміграції (сальдо міграції) - безпосередньо впливає на чисельність населення країни. Кількість мігрантів та емігрантів дає загальний показник міграції (Міграція населення, 2015). Статистичні дані про міграційні процеси широко використовуються в різних суспільних і прикладних науках. Наприклад, у криміналістиці при аналізі криміногенної обстановки місцевості, визначенні складності оперативної обстановки, з'ясуванні причин злочинності тощо.

Імміграція впливає на важливі економічні, соціальні, демографічні та етнічні процеси в окремих державах, а також на глобальну картину цих процесів. Переміщення різних етнічних груп змінює статус людей, змінює соціально-національну структуру міст і сіл, розширює міжетнічні контакти та збільшує кількість змішаних шлюбів.

Мігранти приносять із собою унікальні особливості культури, мови, психології, світогляду, способу життя, економіки та менеджменту, сприяючи

розвитку мультикультуралізму. Історія часто включала міграцію людей, іноді покращуючи її, оскільки довкілля погіршувалося.

Як складний процес, міграція може мати негативні наслідки, особливо якщо вона неконтрольована. Еміграція призводить до повторного заселення та нестачі робочої сили у густонаселених районах приплив іммігрантів у великі міста призводить до перенаселення, незадоволення найневідкладніших людських потреб, у свою чергу, призводить до розвитку ксенофобії та етнічних конфліктів на індивідуальному та колективному рівні. рівнів. [13. с.20]

Згідно зі світовою статистикою, якщо у 2000 році у світі було зареєстровано 173 мільйони міжнародних мігрантів, то у 2017 році це число досягло 258 мільйонів (International Migration Report), тобто кожна 35 людина у світі є мігрантом, у тому числі кожен 16 мігрант – біженцем.

Якщо кількість міжнародних мігрантів у світі за цей період зросла майже в 3 рази, то в Африці – в 1,8, Азії – в 2,3, Латинській Америці – в 1,6, Північній Америці – в 4,3, Європі – в 3,5. Оскільки за останні 45 років їх кількість у світі зросла у 4,5 рази (країни Африки – у 4 рази, країни Азії – у 6,6 рази, країни Європи та колишнього Радянського Союзу – у 2,5 рази), проблема біженців є особливо гострою, оскільки частка біженців у загальній кількості міжнародних мігрантів з 5,3% зросла до 8%.

У випадку з Україною трудова міграція сьогодні не лише забезпечує робочу силу на внутрішньому ринку праці, а й знижує її якість, оскільки виїжджають найбільш активні та креативні працівники. Психологічні характеристики українців заслуговують на особливу увагу разом із соціально-економічними факторами, які спричиняють виїзд працівників. (особливо із західної України). Дохід» вважається розмінною валютою, яка приносить реальний дохід. Незважаючи на це, після вирахування вартості життя за кордоном (у грошовому виразі), втрати здоров'я та тривалої розлуки з сім'єю (не в грошовому вираженні) чиста вигода від роботи за кордоном може бути нульовою порівняно з роботою в Україні

Низька фінансова грамотність, хороші перспективи працевлаштування за кордоном, недовіра до державних установ і відкритий конкурс на високооплачувані посади з конкурентними умовами, довгострокове працевлаштування в обмін на «хабарництво та самозакоханість» Нова хвиля іммігрантів з України Існує потреба, особливо щодо розробка ефективних стимулів для повернення робочої сили в Україну, зайнятого населення, реформа соціального забезпечення, підвищення рівня життя, а також міжнародні організації та міжнародна міграційна інтеграція, інклюзія та інформаційно-освітня робота. [11]

1.2. Аналіз міграційної політики ЄС і криза мультикультуралізму

У другій половині ХХ століття так званий міграційний перехід у Центральній та Східній Європі, спочатку на Заході та Північній, потім на Півдні, а на початку 2000-х років, перехід від безлюдної території до території з великою кількістю населення. імміграції. Течія спрямована. Це головна причина розвитку систем управління міграцією в країнах Європи спочатку на національному, а потім і на регіональному рівнях.

Ключовими факторами, які формують сучасну імміграційну політику ЄС, є те, що, окрім зовнішнього міграційного тиску, демографічні потреби та потреби ринку праці в багатьох європейських країнах також зіграли свою роль у короткостроковій реальності фінансової та економічної кризи, наслідки якої є викликає особливе занепокоєння деяких членів ЄС.

На внутрішню динаміку Європи вплинуло розширення ЄС протягом останнього десятиліття, головним чином за рахунок країн, які значно поступаються «старим» членам ЄС за рівнем життя та доходами, а серед демографічних факторів головним є швидке зростання Європи. зростання. Населення. Якщо у 2012 році в країнах ЄС було 335,6 млн осіб працездатного віку (15-64 роки), то до 2060 року працездатних європейців буде лише 290,6 млн (Міжнародна організація з міграції).

Навантаження населення похилого віку (тобто відсоток людей працездатного віку з інвалідністю) становить 26,8% і зростає до 52,6% у 2060 році. Це створює проблеми для спроможності пенсійної системи забезпечити робочою силою.

Хоча сьогодні в ЄС дуже високий рівень безробіття, особливо серед молоді, у деяких державах-членах уже існує дефіцит працівників у деяких професіях і секторах, особливо гостро в секторі ІКТ, де попит зростає на 3% на рік. і продовжує збільшуватися. Постачання. Дефіцит робочої сили в охороні здоров'я та соціальному забезпеченні. Також незадоволений попит на будівельників. Екстерналізація додаткових людських ресурсів певною мірою полегшує ці проблеми. [10]

Але на імміграцію припадає 40% зростання населення європейських країн. Особливо бажаним є приплив висококваліфікованих мігрантів та їхній внесок у розбудову економіки, заснованої на знаннях. Хоча приплив іноземного населення є не тільки вигідним, але й проблемним для європейського суспільства, прогресивний розвиток Європи за умови ефективного регулювання видається необхідним.

Кількісні показники міжнародної міграції в Європі використовують дані, які відрізняють громадян ЄС від третіх країн, а також кількість нових мігрантів, які розділяють мігрантів із ЄС, громадян ЄС і громадян не-ЄС. ЄС) або на основі громадянства.

За даними Євростату, у 2013 році 27% жителів ЄС були іммігрантами. Серед них 50,8 млн осіб, з них 17,3 млн, або третина, вихідці з країн ЄС. Майже дві третини іммігрантів - 33,5 мільйона - народилися в інших країнах світу (International Migration Report 2017). У той же час Європейське статистичне управління зафіксувало близько 35 мільйонів іноземців, які проживають на території ЄС. Серед них 13,7 млн громадян інших країн ЄС (2,7% населення), більшість іноземців складають громадяни ЄС у таких країнах, як Бельгія, Люксембург, Ірландія та Кіпр, і 20,4 млн громадян третіх країн (4%).

Найбільші групи іноземців проживали в Німеччині, Іспанії, Італії, Англії та Франції. Порівняно із загальною чисельністю населення Іспанія, Ірландія, Австрія та Бельгія мали найвищий відсоток іноземців. Хоча міграція до ЄС часто асоціюється з міграцією до Європи з інших менш розвинутих регіонів світу, переважна більшість мігрантів у межах ЄС є громадянами держав-членів: за обсягом внутрішньоєвропейська міграція в чотири рази перевищує міграцію за межами ЄС. Міграція є потужним фактором євроінтеграції. Опитування показало, що 10% європейців працездатного віку колись працювали в європейських країнах. Крім того, європейська ідентичність більш імовірно буде виражена серед громадян, які мають такий досвід.

Близько 80% іммігрантів і 54% населення не мають досвіду імміграції (Інститут імміграційної політики). У Європі внутрішня міграція приносить очевидні переваги країнам призначення. Так, у 2005 році відсоток високоосвічених людей у Німеччині серед іммігрантів у віці 25-44 років значно перевищував цей показник для корінних жителів, оскільки багато європейців прибули переважно з Польщі, плюс кваліфіковані іммігранти в середньому приблизно на 10 років молодші за людей у тій самій країні. демографічний (Міжнародна організація з міграції).

У той же час бідні члени ЄС, Болгарія та Румунія, не можуть дозволити собі, щоб рівень їх добробуту був набагато нижчим від середньоєвропейського. Невідповідні люди не мають перспектив працевлаштування в Європі, тому потребують соціальної допомоги. Виявляється, ця проблема пов'язана з римлянами. Освітня міграція є важливою складовою міграційних потоків у країнах Європи. Згідно з даними Організації економічного співробітництва та розвитку, з 2000 по 2015 рік кількість іноземних студентів у Європі зросла на 114%, а в Північній Америці – на 55%.

У 2013 році найбільше дозволів на навчання видали Великобританія – 198 800, з 59 000 таких дозволів і Німеччина – 40 000. Освітня міграція – це

не лише форма тимчасової міграції, а й сходинка до постійного місця проживання. Таким чином, приблизно 16% іноземців, яким надано постійне місце проживання у Великій Британії, є людьми, які спочатку приїхали на навчання. Події Арабської весни та війни в Сирії призвели до напливу біженців до Європи у 2017 році. Найбільше біженців прибуло з Сирії – 50,5 тис. [6. с.5]

Як і раніше, кількість біженців з Афганістану дуже висока – 26,3 тисячі. Тисяч. Переважна більшість цих претензій є необґрунтованими, з відсотком заперечень понад 98%. При цьому 90% рішень щодо сирійців були позитивними (62% отримали статус біженця, 27% – додатково форму захисту, 1% – отримали гуманітарний вид на проживання) у Німеччині (близько 30%), Франції (15%) і Швеції (12. 5%) і найбільшу кількість задоволених заяв про надання притулку. Рівень розпізнавання становив 53,4% у Швеції, 26,4% у Німеччині та 17% у Франції.

Чи не найбільшим викликом для європейських країн у регулюванні міграційних процесів є нелегальна міграція. За оцінками Європейської комісії, на території ЄС перебуває від 8 до 10 мільйонів іноземців без офіційного правового статусу. Більшість затриманих на кордоні були сирійцями (близько чверті), еритрейцями, афганцями та албанцями. Впливаючи на розмір і напрямок міграційних рухів у Європі, фінансова та економічна криза мала значний вплив на міграційні ситуації. Вони втрачають свою першу роботу, а рівень і тривалість безробіття значно вищі, ніж серед місцевого населення. У 2015 році половина безробітних мігрантів у кількох європейських країнах не знаходили роботу більше року.

Якщо середній рівень безробіття в ЄС у 2015 році становив 10,5%, то серед громадян третіх країн він вдвічі вищий – 21,3%. Найвищі показники зафіксовані в Іспанії (38,6% серед іммігрантів, 25,2% серед корінних жителів) і Греції (36% проти 24,5%). Громадяни третіх країн влаштовуються на роботи, які не вимагають рівня їх компетенції. Люди віком 25-54 років, які народилися за кордоном, мають у середньому на 10% вищий ризик бідності

та соціальної ізоляції. Молоді люди мігрантського походження значно частіше не закінчують обов'язкову школу, кидають навчання та втрачають роботу. [7. с.2]

У 21 столітті рівень народжуваності майже в усіх країнах ЄС рекордно низький. В Італії та Іспанії народжуваність знизилася до 1,2 дитини на жінку, у Німеччині – 1,3 дитини, у Греції – 1,4, у Швейцарії – 1,5, у Франції та Данії – 1,7, в Ірландії – 2. Вікова різниця між 0 і 15 швидко скорочується, тому працездатне населення Європи скорочуватиметься, робоча сила скорочуватиметься в майбутньому Згідно з дослідженням народонаселення Планка, зростання безробіття негативно впливає на народжуваність – якщо безробіття зростає на 1%, народжуваність падає 0,2%.

Але дефіцит компенсується імміграцією, оскільки співвідношення корінних жителів ЄС та іммігрантів щороку неухильно рухається в бік іммігрантів, у майбутньому кожна новонароджена дитина опиниться в тому ж становищі, що й їхні європейські батьки.

Європа стала унікальною платформою, і в результаті відносно послідовних імміграційних законів зібралося багато представників різних культур. Проте люди, які вписувалися в певне культурне середовище, не асимілювалися в ньому, а почали жити діаспорами, анклавними та регіонами. У результаті політика мультикультуралізму зробила фактом те, що ядро традиційної старої Європи було знищено та знищено, і коли ситуація досягає крайності, тобто постає питання про виживання населення старої Європи, політики сперечатися, чи знищено мультикультуралізм чи ні.

Девіз Європейського Союзу – «Єдність через різноманітність» – це насамперед різноманітність Європи. Ця мета часто досягається: незважаючи на відмінності, це країни з однаковою культурою та релігією. Але наплив іммігрантів змінив ситуацію. Перша хвиля африканських та азіатських іммігрантів була мирною, ці люди хотіли заробити гроші та жити нормальним життям, але їхні діти та онуки народилися в Європі та стали громадянами, вони хотіли чогось іншого: утвердження своєї культури та

релігії, вони часто приєднувалися до радикальних ісламських організацій. Провал мультикультурної політики та негативне ставлення європейської культури до вторгнення іммігрантів походить від європейського християнства.

Починаючи з епохи Відродження, релігія була об'єднуючим чинником європейської культури та еталоном соціальних правил і порядку. Поняття «християнська культура» втратило сенс і було замінено принципами «толерантності» та «мультикультуралізму». Свідомо відкидаючи християнство як основу суспільного ладу, європейці вільно засуджували власну загибель. Але якщо раніше вони «годувалися», все глибше зариваючись у так звану популярну культуру, змішану з ідеями суспільства споживання, то сьогодні іммігранти вже слабкі, а сильні суспільства пов'язані і не можуть протистояти «розпорошенню». сильних. Зовнішні впливи. Будь-яка ініціатива легко придушується жорсткими соціальними та релігійними рамками. [8]

РОЗДІЛ 2. МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

2.1. Аналіз міграційної політики США і жорсткість регулювання

Мультикультуралізм у Сполучених Штатах виник у відповідь на народні уявлення та політику інтеграції через домінування та асиміляцію інтелектуальних спільнот двадцятого століття «плавильний котел». Були вжиті заходи для захисту національної ідентичності етнічних груп (включно з іммігрантами), які проживають у країні. Така політика захищає культурне розмаїття або культурне розмаїття, тобто захищає та розвиває різні мовні культурно-релігійні характеристики націй, які приносить доля, тобто мультикультуралізм включає мирне співіснування різних культур у країні, визнаючи рівність усіх культур та їхнє право на життя.

У США мультикультуралізм популярний серед представників меншин – вони розуміють це як культурне розмаїття. Однак на початку 1990-х років у Сполучених Штатах і Канаді спостерігався активний мультикультурний феномен. Його носіями є етнічні та культурні меншини. Якщо їхні члени шукають солідарності з більшістю, то тепер вони наполягають на тому, щоб бути «іншими». Якщо до кінця 1970-х іммігранти з Азії та Латинської Америки брали активну участь в асиміляційному процесі, то з середини 1980-х вони різко, навіть агресивно, підкреслюють свою культурну відмінність від більшості.

На відміну від прихильників концепції *melting pot*, прихильники мультикультуралізму виступають за узгоджені культурні рішення без асиміляції. Концепція плавильного котла («плавильний котел») спочатку здається англійською адаптацією, а потім у наступні десятиліття стає ідеологією, ідеальною моделлю справжньої американізації.

Суть цієї концепції полягає в тому, що Америка може прийняти іммігрантів будь-якої національності та культури, разом з американцями створити націю та унікальну американську культуру, щоб разом з ними вони

могли прийняти щось вище або краще для себе, прийняти американську культуру. Прийміть найкраще з культури ваших батьків». Прихильники цієї концепції розглядали Америку як змішану расу, оскільки іммігранти успішно асимілювалися в США, де вони мали право сприяти розвитку національних традицій, а в 1954 році Верховний суд США заборонив сегрегацію в школах, визнавши расові проблеми в публічних місцях. освіти. [6]

Більшість шкільних округів регулюються законами, які забороняють расову дискримінацію в школах і розширюють освітні можливості для меншин. Таким чином, Америка має правові підстави для заборони расової дискримінації в освіті сьогодні. «Здебільшого тиск на політику формальної освіти в США походив від організацій, які борються за громадянські права меншин, таких як Національна асоціація сприяння розвитку кольорового населення».

Сучасна освітня реформа США спрямована на підвищення стандартів для всіх учнів. Подолання розриву є серйозною проблемою, оскільки однакова кількість білих і темношкірих випускників середніх шкіл США тепер мають короткі уроки, структуровані таким чином, що непропорційно надають перевагу учням із числа меншин і расових меншин, із науково обґрунтованими підходами до навчання маленьких дітей читанню та заохочення їх бути сприйнятливими. Метою школи було сприяти асиміляції на основі принципів «плавильного котла». Така політика приносить культурну ідентичність в жертву асиміляції. Сучасні навчальні заклади Сполучених Штатів наголошують на вивченні англійської мови, але більший акцент робиться на міжкультурних дослідженнях, і докладаються зусилля для забезпечення різноманітності викладачів.

В основі мультикультуралізму та мультикультуралізму лежить ідея децентралізації в демократичному суспільстві. Багатомовна освіта розглядає певні культурні групи (афроамериканців, корінних американців, мексиканців, американців азійського походження) як пригноблені або домінуючі групи без голосу, що відповідає їхнім демографічним характеристикам.

Політичну відповідь на різноманітність можна розділити на три групи: мультикультуралізм, асиміляція та мультикультуралізм. Багатокультурне демократичне суспільство – це таке, яке визнає право всіх етнічних і двомовних спільнот жити рівноправно, тобто політично, економічно та культурно. Люди різних національностей мають однакові громадянські права. Суспільство визнає право різних груп мати власний голос і право дітей на соціалізацію відповідно до їхніх цінностей, мови та поведінки, при цьому характеристики групи, до якої вони належать, мають пріоритет над характеристиками особистості.

Відповідно до його ідей, школи та навчальні програми повинні зміцнювати етнічну ідентичність і слідувати провідним національностям у цій школі. Якщо одна група не є домінуючою, учитель має нарахувати кілька видів і врахувати їх унікальність у навчальній програмі. Відповідно до моделі культурного розмаїття процес навчання має відображати домінуючий стиль навчання етнічної групи, а навчальна програма має відображати культурну спадщину цієї групи, як наголошує Дж. Бенкс, навчальна програма має бути культурно специфічною (Ю. Атанов, 2017). [12] . сторінка 20].

Головна мета — допомогти дітям функціонувати в їхній культурі та відігравати свою роль у макрокультурі. Багато політиків і освітніх активістів у Сполучених Штатах вважають, що для того, щоб реалізувати ідею полікультурної освіти, нам необхідно розглянути різні точки зору на це питання. Концепція мультикультуралізму та пов'язані з нею цінності та установки визначають основний зміст і поняття, сильні сторони та обмеження дослідження.

Концепцію мультикультуралізму можна розглядати як основні положення, засновані на полікультурних практиках закладу, які слід зрозуміти на етапі планування, відповідно їхні ключові ідеї та правила повинні бути включені в синтез мультикультурних концепцій.

Вони були проти расизму, етноцентризму та асиміляції. Американська освітня система стикається з питанням: як навчальні матеріали та методи

можуть відображати культурне розмаїття та сприяти створенню унікальної американської ідентичності? У США мультикультурна політика забезпечується федеральним, індивідуальним, провінційним і державним законодавством на всіх рівнях. Було створено спеціальну державну структуру, відповідальну за реалізацію та контроль різноманітної освітньої політики. Однак він не в змозі відобразити реальність мультикультурної освіти в США.

Більшість шкіл і вищих навчальних закладів на порозі його впровадження. Сьогодні, в умовах кризи мультикультурної політики у світі, в тому числі й у світі, реалізація таких програм є сумнівною. Д. Трамп проводить політику національної ізоляції – головну роль відіграє внутрішня політика. Д. Для Трампа важливо підтвердити свої передвиборні обіцянки своїми діями. «Білий американець» має відчувати реальний захист і турботу з боку держави порівняно з іншими групами людей. [7. с.20]

Це загрожує національній безпеці Сполучених Штатів. Зрештою, політика США щодо нелегальних іммігрантів і мусульман може призвести до нових нападів радикальних ісламістів на американську землю. З готовністю нинішнього президента вести відчайдушну війну з ІДІЛ це може бути легко. Іншим важливим фактором, що впливає на подальшу долю і зміст нового світового порядку, який народжується на наших очах, є Д.С. Трамп є прихильником не глобальних чи регіональних інститутів, а двосторонніх відносин між США та іншими країнами . Світ. Якщо говорити про Європу, то головним стратегічним партнером США тут є Велика Британія.

Це підтверджується тим, що д. Перша зустріч Трампа з прем'єр-міністром Великої Британії Т. Мей на посаді президента. Серйозний конфлікт між США та Мексикою дуже ймовірний через намір цього сусіда побудувати стіну на кордоні. Якщо розглядати історичні аналогії, то розуміємо, що нелегальний потік мігрантів з Мексики до США не зменшиться. Ситуація, яку спостерігає світ у випадку Берлінської стіни, говорить про те, що коли люди ризикують своїм життям, вони часто гинуть,

потрапляють у в'язницю, але ніколи не відмовляються від того, щоб отримати найкраще від світу.

Таким чином, незважаючи на заборону дискримінації за расовою, етнічною чи національною приналежністю в Сполучених Штатах, немає правової підтримки мультикультуралізму як ключового компонента національної політики. У Сполучених Штатах мультикультуралізм не був невід'ємною частиною національної політики. Інтеграція іммігрантів в суспільство традиційно вважалася їх приватною справою. Сьогодні значна частина громадськості негативно реагує на реальний плюралізм Америки, оскільки ця ідеологія явно не підходить до ідеї «американській мрії», головною з яких є ідея єдиної «американської нації».

Насправді розвиток концепції мультикультуралізму можна розглядати як наступний крок після мультикультуралізму. Починаючи з середини 1990-х років, крос-культурні перспективи почали поширюватися в Росії, Німеччині, США та інших країнах. Ми прагнемо зрозуміти простори «між», «прогалини» в контексті мультикультурної комунікації. Потенційно це може бути нове комунікаційне суспільство з новою цілісністю, новою комунікаційною цінністю. [9. с. 56]

2.2. Перспективи та напрями використання зарубіжного досвіду у вітчизняній міграційній політиці

Повертаючись час від часу, нестабільна економіка, корупція та розвиток меншин, кілька років військової служби, військова роль людей на військовій службі становить менше 176 000 порівняно з попереднім роком, порівняно з 6 844 000 у 2000 році.

Окрім природних факторів, одним із найважливіших чинників зменшення населення є довготривала еміграція громадян України через психічні захворювання, відсутність віри в реформи та боротьбу з нарцисизмом на всіх рівнях влади. Загалом за 26 років незалежності України в пошуках кращого життя країну покинули понад 9 мільйонів людей віком від 23 до 40 років.

Сьогодні за кордон намагаються виїхати як представники трудових індустрій (фабриканти, художники, ремісники), так і представники сфер інтелектуальної діяльності (програмісти, науковці, інженери, державні службовці), і тільки в 2009-2016 роках трудовими мігрантами було перевезено близько 52 мільярдів дронів. Україна. Понад 5 трудових міграцій мають багатогранний вплив на українське суспільство.

З одного боку, це зменшує тиск на ринок праці, покращує добробут багатьох сімей, забезпечує джерело валютних надходжень і неформальної передачі нових знань і досвіду, сприяючи розвитку країни, народжуваності та доходам. Мігранти орієнтуються переважно на споживання, що сприяє зростанню цін, інфляції та зростанню імпорту (стратегія національної міграційної політики України).

Відсутність перспектив професійного розвитку, несприятливі умови для МСП та високий рівень корупції у всіх видах діяльності сприяють трудовій міграції. 1% економічно активного населення України вважає, що знайти роботу за кордоном можливо. Вищу робочу силу забезпечують переважно західні та центральні регіони країни. Міжнародна організація з

міграції - За даними Міжнародної організації з міграції, українські працівники переважно з Польщі (25%), Російської Федерації (19,2%), Чехії (18,3%), Італії (15,7%) та Німеччини (3,2%), Португалія (2%). 7% та багато інших європейських країн. У 2015 році українцям вперше видано 493 тис. посвідок на проживання в країнах ЄС, що в 1,5 рази більше, ніж у 2014 році (імміграція в Україну), більшість з яких – у Польщі (87%).

Загалом, значна частина іммігрантів зацікавлена в довгостроковій міграції, їх базою є люди у віці 30 та 40 років, а старше 45 – у короткостроковій міграції. При цьому 37% іммігрантів мають вищу освіту, але змушені працювати на спеціалізованих та низькокваліфікованих роботах. Згідно з дослідженнями, проведеними в рамках проекту МОМ (Міграція як чинник розвитку в Україні) у 2014-2015 роках, у складі мігрантів з України переважають чоловіки, причому найбільшу кількість становлять особи віком 30-44 роки (40%). Дослідження Європейського офісу підтримки надання притулку – EASO (European Asylum Support Office) показує, що за останні 5 років кількість українців, які бажають виїхати з країни, зросла в 14 разів. Сьогодні Україна входить до десятки найбільших країн Європейського Союзу з числа біженців.

Хоча європейські країни активно працюють над розробкою стандартизованих документів з регулювання міграційних потоків з 1949 року, Україна не має законодавчої бази для міграційної політики та управління міграційними процесами приблизно до 2016 року. З 01.01.2016 в Україні набув чинності «Закон про іноземних трудових мігрантів». (05.11 щодо забезпечення прав працівників та їх сімей). Постанова Верховної Ради 761-VIII від 2015 р.) передбачає переселення, працевлаштування та соціальне забезпечення громадян, які працюють за кордоном, а також формування та реалізацію єдиної національної політики у сфері праці іноземних громадян. міграція. Відповідно до закону (про іноземних трудових мігрантів), політика країни, особливо у сфері зовнішньої трудової міграції, спрямована на здійснення ефективного регулювання іноземних трудових мігрантів та

забезпечення соціального та правового захисту трудових мігрантів та їх сімей.

Кабінет Міністрів України, центральні органи управління, а також місцеві органи державного управління та органи місцевого самоврядування забезпечують формування та реалізацію на своїй території державної політики у сфері іноземної трудової міграції, а також вчиняють уніфіковані правові дії. . . . Механізм реалізації [13. сторінка 20].

Відсутність заяв і конкретного змісту свідчить про спробу формально виконати відповідні вимоги Плану дій з лібералізації візового режиму (ЄК), а не спробу врегулювати конкретні соціально-правові відносини. 12 липня 2017 року Кабінет Міністрів України прийняв Стратегію національної міграційної політики України на 2018-2025 роки (Стратегія національної міграційної політики України).

Документ розглядає питання міграції та окреслює принципи та напрями реалізації стратегії. Одним із таких напрямків є розвиток можливостей легального тимчасового працевлаштування за кордоном, підвищення обізнаності про явище міграції, створення необхідних умов для повернення українських мігрантів на батьківщину, а також зменшення негативних наслідків міграції, зокрема:

1. Механізми інформування та консультування громадян України під час добровільного повернення чи повторного в'їзду, а також механізми правової, психологічної та іншої допомоги у співпраці з громадськими організаціями.

2. Заходи щодо розсилки інформації трудовим мігрантам з України та з-за кордону, включаючи можливості працевлаштування та надання соціальних послуг в Україні.

3. Підвищити фінансову грамотність громадян, які повертаються в Україну, з метою більш ефективного використання грошових переказів та коштів для інвестицій, відкритості та професійного розвитку.

4. Розмежування повноважень державних органів та чітке розмежування регуляторних функцій.

5. Система збору інформації про імігрантів, які повернулися, та їхні потреби у соціально-економічній реінтеграції.

6. Затвердити якісні та кількісні показники реструктуризації та визначити пріоритети за національними та регіональними принципами.

7. Сприяти поверненню в райони країни (райони, які найбільше постраждали від міграції) шляхом відповідного фінансування.

Про ефективність прийнятої стратегії судити поки рано, але очевидно, що поточного потоку інтелектуального капіталу та робочої сили недостатньо для забезпечення повернення мігрантів в Україну.

На даному етапі політика щодо зменшення відтоку населення з-за кордону існує лише на папері та не має практичного результату, оскільки сьогодні показники соціально-економічного розвитку України не найкращі, хоча багато людей «працюють» нелегально і не можуть повернутися додому, щоб офіційно працювати за кордоном. Передбачалося, що українці повинні були повернутися додому, але це припущення виявилось помилковим, і статистика показує, що до липня чисельність населення тільки зростатиме. У листопаді цього року з України до Європи виїхало понад 95 тисяч осіб.

Підвищення мінімальної зарплати в уряді вважають сприянням поверненню заробітчан в Україну. Але безперервне 3-кратне підвищення мінімальної заробітної плати у 2015-2017 рр. мало дуже неоднозначні результати (Тищук, 2018): з одного боку, фіксація заробітної плати та скорочення кількості осіб, які отримують мінімальну зарплату, з іншого – процес інфляції, компанії укладали контракти з працівниками. [б. с.2]

РОЗДІЛ 3. МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ. ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ БОДОЛАННЯ

3.1. Аналіз міграційної політики України

У сучасному світі питання міграції набуває все більшої уваги. І це включає демократичні принципи та права людини, такі як право на вільне пересування та проживання, право залишати країну та повертатися з неї, право шукати притулку та право на притулок тощо. Серйозним конфліктом із занепокоєнням урядів і громадян провідних країн є те, що великі потоки іноземців обтяжують економіку та соціальний сектор, порушують баланс етнічного складу населення та загрожують політичній стабільності.

Від усунення залізної завіси донедавна через процес розпаду Радянського Союзу, відкритих кордонів колишніх радянських республік, недосконалості законодавства і Захід мав це сказати до Південної Азії, Близького Сходу та Африки Україна, як і інші держави - республіки колишнього Радянського Союзу - не мали проблеми з нелегальною імміграцією.

Проте такі об'єктивні чинники, як розпад Радянського Союзу, руйнація єдиної правової системи, візовий проміжок зробили це питання особливо актуальним для України [1].

Україна проголосила це право у своїй конституції та інших законодавчих органах, по-перше, щодо свободи пересування, хоча це дуже важливо, створення незалежної держави та впровадження міграційної політики його фактичне впровадження ще попереду, залежно від успіхів у покращенні економіки, збільшенні населення дохід і рівень життя, без яких свобода пересування залишається простою абстракцією.

Гарантія прав і свобод громадян, у тому числі права на свободу пересування, є запорукою національної безпеки, злагоди та соціального миру. У той же час інтереси безпеки вимагають ретельного контролю, а

також незалежності. Здійснення такого контролю в Україні здійснюється не через санкції та обмеження, а шляхом створення умов, які обмежують або активізують міграційну діяльність людей та змінюють склад і напрямки міграційних потоків, громадян і суспільства.

Органи державної влади мають націлюватись на регулювання міграційних потоків, подолання негативних наслідків неконтрольованих міграційних потоків, надання можливості мігрантам реалізувати свої права, тоді українська держава зможе перетворити імміграцію з нинішнього негативного явища на інструмент національного процвітання [12].

Підсумовуючи все вищесказане, надаємо рекомендації щодо вдосконалення імміграційної політики. Прийняття цих пропозицій і реалізація їх на практиці може, на наш погляд, допомогти виправити наявні сьогодні недоліки:

1. Вищим органам виконавчої влади приділяти більше уваги питанням імміграції. Уточнити спроможність агенцій вирішувати питання імміграції. Створення національної імміграційної служби.

2. Уточнити стратегію і тактику національних інституцій щодо забезпечення імміграційної політики. Зокрема, стратегія підготовки фахівців у галузі.

3. Реформування законодавчої бази: прийняття Україною Закону про притулок, приєднання України до Конвенції ООН про біженців та Конвенції 1967 року (з обмеженнями).

4. Розробка механізму соціально-економічної та побутової інтеграції мігрантів в українське суспільство.

5. Виходячи із західноєвропейського досвіду, необхідно забезпечити наукове обґрунтування впровадження в міграційний процес. Захист та захист успішності. Академічна підтримка досліджень міграції.

6. Удосконалити систему імміграційної статистики. Надавати змістовну та доступну інформацію.

7. Активніше співпрацювати з міжнародними організаціями, особливо УВКБ ООН. Таким чином, наші гіпотези повністю підтвердилися.

Це означає, що в країні недостатньо уваги приділяється питанню імміграції, існують значні недоліки в нормативно-правовій базі, що регулює імміграційний процес, неефективно працюють адміністративні органи. Для України це нове явище – регулювати процедуру імміграції відповідно до національних інтересів, коли кожна особа може вільно вирішувати, змінювати її місце проживання чи ні.

Але, як і в колишньому Радянському Союзі, його імміграційна політика була зведена до «перерозподілу трудових ресурсів» на користь продуктивних інтересів для забезпечення прав і свобод своїх громадян. З цієї точки зору імміграційна політика є важливим чинником державотворення, а також засобом забезпечення національної безпеки. [13. с.20]

3.2. Перспективи змін міграційної політики України

Міграційні процеси відігравали важливу роль у суспільній еволюції протягом історії людства. З однієї точки зору, вони є чутливими показниками реакції населення на зміни в економічному, політичному та соціальному житті, а своїми розмірами та спрямованістю впливають на демографічні процеси в регіоні та державі в цілому. У зв'язку з цим необхідно дослідити особливості трудової міграції в Україні.

Трудова міграція – це локальне переміщення осіб з метою підвищення рівня життя на основі більш широкого використання робочої сили без зміни постійного місця проживання. Беручи до уваги негативні наслідки світової кризи для України, можна сказати, що трудова міграція може бути більш небезпечним фактором. Українці їдуть на роботу до Польщі, Німеччини та Чехії.

Причини імміграції в Україну Крім війни, в країні високий рівень безробіття, в тому числі приховане безробіття; Відмінності в умовах життя та

рівні заробітної плати між Україною та західними країнами. Відсутність можливостей для професійного розвитку багатьох талановитих людей. Економічна нестабільність у країні та невизначеність, як з неї вийти. Відсутність безпеки для громадян. Мобільність робочої сили є вирішальним фактором, що означає, що вона має численні наслідки як для країн-експортерів, так і для країн-імпортерів. [8]

У країнах-експортерах втрати переважають над прибутками. Значний вплив на економіку України має обсяг і мобільність трудової міграції. Як видно, міграція робочої сили має негативні наслідки: значне зниження конкурентоспроможності робочої сили, що уповільнює науково-технічний процес, зменшення кількості молоді з освітою, старіння нації та зниження здатності переносити пологи. Збільшення кількості дітей, залишених батьками до родичів чи близьких знайомих, призвело до зростання злочинності та соціальної напруги в суспільстві через міжетнічні конфлікти.

До позитивних показників трудової міграції можна віднести: надходження іноземної валюти у вигляді грошових транзакцій трудових мігрантів, що в свою чергу підвищує попит на платежі, пожвавлення виробництва, створення міжнародних компаній з іноземними засновниками і на цій основі здійснення додаткових інвестицій в економіку.

Можливість знизити безробіття на національному ринку праці – це можливість для населення реалізувати свої таланти за кордоном і підвищити свій рівень. Тому нинішня міграційна ситуація в Україні не відповідає національним інтересам.

Україна має розробити та реалізовувати активну національну імміграційну політику, а уряд має запровадити заходи щодо заохочення населення до пошуку роботи в Україні: підвищення економічного добробуту населення, забезпечення населення якісною медичною допомогою, сприяння доступу до безоплатної освіти. [3. с.3]

ВИСНОВОК

Основними факторами, які змушують українців залишати країну, можна вважати: - низький рівень життя населення (за даними Міжнародного валютного фонду (World Economic Forecast), ВВП України на душу населення на кінець 2017 року становив \$2458 (131 місце з 186) країн світу), 13 429 доларів у сусідній Польщі (55 із 186 країн світу). Темрява) — це; - високий рівень безробіття (кількість безробітних зростає з 38 у 2008 році до 56 у 2017 році на 10 вакансій згідно з даними Державна служба статистики України; перехід на максимальну кількість обов'язків кожного працівника) - неефективна державна політика щодо зайнятості та соціального захисту трудових мігрантів)

Для пом'якшення негативних наслідків трудової міграції необхідно усунути причини, що спонукають людей до масової міграції. Для пересічних українців низькокваліфікована, але відносно високооплачувана робота за кордоном вважається бажаною навіть для отримання вищої освіти.

Економічно зрозуміло, що людина, яка має певну кількість людського капіталу, намагатиметься отримати від нього якомога більше прибутку.

У цьому випадку захистом від трудової міграції може бути лише почуття патріотизму, почуття особистої відповідальності за майбутнє своєї країни. При формуванні важливих принципів і принципів сучасної міграційної політики України необхідно використовувати досвід розвинутих країн, зокрема:

- Канади, Австралії - відбір за здатністю інтегрувати іммігрантів у довгострокову перспективу Трудові та необхідні повноваження;

- Сполучені Штати Америки - уповноважують спеціалізовані агентства офіційно засвідчувати потребу в іноземних спеціалістах та їх готовність отримувати оплату за існуючими ставками як основу для сплати вступних внесків, вивчати потреби ринку праці та брати участь у здійсненні заходів із залучення іноземних працівників;

- Франція, Іспанія, Нідерланди, Греція, Швеція - Імплементация різноманітних норм (за взаємними умовами та угодами), включаючи залучення іноземних працівників до певних професій у певних секторах економіки;

- У Сполучених Штатах, Канаді, Австралії та Новій Зеландії іммігрантам надається право на раннє проживання та громадянство на основі права.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Глазов Б. Вплив нелегальної імміграції на стан національної безпеки України // Біженці та міграція: Український журнал права та політики. - 2019. - № 1. - С. 57.
2. Косєвцов В.О. , Бінько І.Ф. Національна безпека України: проблеми та заходи пріоритетності національних інтересів: Монографія. – К.: НІСД, 1996. – С.6. (Сер. «Національна безпека», № 1).
3. Парахонський Б.О. Національні інтереси України (духовний та інтелектуальний аспекти). – К.: НІСД. – 1993. – С. 3 (сер. «Наукова доповідь», № 6).
4. Косєвцов В.О. , Бінько І.Ф. Показана ефективність. - стор
5. Калиновський У. Питання національної безпеки України в аспекті етнополітичних досліджень // Нова політика. - 2013. - № 5. - С. 58.
6. Косєвцов В.О. , Бінько І.Ф. Показана ефективність. - 12-1
7. Пирожков С. Національні інтереси України (концепція безпеки та сучасна реальність геополітичної ситуації в Європі) // Вічі. . 8. - С. 11-23.
8. Малиновська О.А. Імміграційна ситуація та імміграційна політика в Україні. – К.: НІСД, 1997. – 69 с. - стор
9. Концепція національної безпеки і оборони // Національний уряд. - 1997. - - С. 3-4
10. Джуджа О. Кримінальні проблеми міграційного процесу в Україні // Біженці та міграція: Журнал українського права та політики. - 2019..
11. Малиновська О.А. Іменована функція. - шлях до інтеграції // Проблеми міграції. - 2009. - Ні. 3. - С.54.
12. Бричевська О. Повернення в Україну: шлях до інтеграції // Проблеми міграції. - 2009. - Ні. 3. - С.36.